

досий Синайтски, родомъ отъ македонския градъ Дойранъ. Печатницата е работѣла отъ 1838 г. до смъртта на Теодосия, въ 1843 г. За тая печатница срв. М. Дриновъ, Съчинения II, 425—450; А. Шоповъ, въ Псп. XXXIV, 486—497. За сега се знае, че тамъ били печатани следнитѣ книги:

1) **Началное оучение съ молитвы оутренниѧ славяно-болгарскій и греческыѧ.** Напечатано во градъ Болянъ, со знокъ тупъ: при хазнѣ папа Феодоръ архимандрита Синайтскаго. лѣта 1838 (1838). Срв. фотографска снимка на заглавния листъ на тоя извѣнредно рѣдъкъ български букваръ, стр. 193. Единъ екземпляръ отъ него намѣрихъ въ Дойранъ, родното място на печатаря-писатель Теодосия. Срв. за тоя букваръ у А. Шоповъ, Изъ новата история на българитѣ въ Турция, 13 сл.

2) **Служение еврейско... во простый и краткий языкъ болгарскій къ разъяснению престола народа... въ лѣто 1839.** Книгата е била стъкмена на български, по влашкия и гръцки текстове, отъ двама македонски българи — Натанаилъ Богданъ Стояновичъ отъ с. Кучевища (Скопско) и отъ Георги Самуркашъ, неговъ учитель. За това Натанаилъ разказва въ своята автобиография следното: „Тука (въ Прилепъ) азъ превождахъ и на благоговейнитѣ свещеници потрѣбнитѣ имъ апостоли и евангелия. Книгата на Неофита иеромонаха отъ монастиръ Нѣмца въ Молдава, подъ заглавие „Служение еврейско...“ печатана въ Солунъ въ 1839 лѣто, учительъ ми Георги Самуркашъ я имаше печатана на влашки и гръчки, и понеже онъ, като бивши букурешки търговецъ, познаваше влашки и гръчки язици, то рѣшихме се какъ да можемъ да я прѣведемъ на наше мястно, просто българско нарѣчие. И така, въ нѣколко мѣсеки врѣме, имайки прѣдъ себе си влашкото и гръчкото издания, съ помаганіе единъ другому, я прѣведохме кривоправо и въ 1837 година, мѣсецъ май, когато тръгнахме и двамата за Свята гора, дадохме прѣводътъ на единъ велешанинъ, по име Наумъ Любчиевъ..., за да го печати (типоса) въ Солунъ, гдѣто се слушаше, че се отворила българска типография (СНУНК., XXV: Житиеописание митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила, 9). Като ученикъ и